

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF DANMARKS KRØNIKE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig04val-shoot-idm140015234099952.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Til Lykke nu, Konning!
Men vilst du dit Gavn,
Hevngierrige Dronning
Tag aldrig i Favn!
Ulvinden kun føder, hvad Ulv kommer næst,
Saa let ved den Kvinde
Af dig kan oprinde
Et Dyr, som er Faderens Pest!

Siig, Rotha, er Frode
Ei hevnet nu vel,
Da Syv for den Gode
Vi sloge ihjel!
See, Krysternes Spotter! de Nidinger nu
Vi døde udbære,
Som gav dig kun Ære
Paa Skrømt og med Falskhed i Hu!

Duunhaget jeg tjende
Kong Hake saa god,
Hvor Glavind man vendte,
Holdt Trop jeg og Fod!
Jeg hærded mit Legem, jeg styrked min Aand;
At hade jeg lærde,
Hvad Kiødet begiærde,
Og sønderrev Vellystens Baand!

Ei Bugen jeg tjende,
Men Æren for Sold,
For Daad kun jeg brændte
Af Kæmpe saa bold;
Kun Lidet jeg satte paa Krop og paa Mund,
Ei blødt var mit Klæde,
Ei langt var mit Sæde,
Og Søvnens var kun som et Blund!

Ja, gierne tilbage
End tænke jeg maa
Paa fremfarne Dage,
Nu selv jeg er graa!
133 Da Ørkesløshed man bekæmped med Flid,
Da tænkte ei Manden
Paa Lækkert for Tandem,
Opaad ei sin Arv og sin Tid!

Det Nye mig ei huer,
Thi nu er det saa,
At, hvad som mindst duer,
Man meest driver paa:
Man æder og drikker fra Sands sig og Vid,
Paa Krøller og Kapper,
Paa Folder og Knapper
Man spilder sin Kunst og sin Tid!

Saa vindig som Pokker,
I flagrende Stads,
Med bølgede Lokker
Seer her man en Haes;
Og værre, ei bedre er de, man seer hist,
Som leve af Trætte,
Jo, det er de Rette
Til Retten at pleie, jo vist!

Til Tjeneste Munden
De har for Enhver,
Tilfals dog i Grunden
For Rigmand især!

For dem ei en Knappenaal Æren er værd,
Paa Kneb kun og Rænker
De grunder og tænker,
Det er deres Dagdriver-Færd!

De Store, de Stærke
Har Mod kun til Rov,
Paa dem kan man mærke,
Hvad ikke er Lov;
Hos dem sidder Retten i Spydstagen vel,
Den Ringe maa bukke,
Uskyldighed sukke,
Mens flaadt lever Hovmand af Giæld!

134

Med Davre og Nadre
Gaae Dagene om,
At grine og gnadre
Og spække sin Vom,
See, dermed det Halve af Livet gaaer hen,
Og Resten gaaer fløiten
Med Dullen og Tøiten,
Til Daad bliver Intet igjen!

Men Dag-Tyven falder,
Før selv han det veed,
Skiøndt Hornet ei skralder,
I dybeste Fred,
Ved Skjul og ved Skjoldborg staaer Leemanden nær,
Ei Borg og ei Hytte
Kan Nogen beskytte
Mod Døden i Nornernes Sværd!

Men jeg, som med Sværdet
En Verden slog ned,
Jeg stander graahærdet
For Staalet i Fred,
Mig tager af Dage ei Egg eller Odd,
Som Svanen paa Vove
Jeg blidt skal indsove,
I Skyen velsigne min Lodd!!